

Фонтане любощів живий!
Приніс я в дар тобі дві рози.
Люблю немовчний гомін твій
І поетичні чисті сльози.

Твій срібний пил свіжить мені
Чоло студеною росюю.
Ах, лийся, лийсь передо мною,
Дзвени, дзвени про давні дні!

Фонтане любощів печальний!
Я також мармур твій питав;
Хвалу почув країні дальній;
Та про Марію ти мовчав...

Світило пишного гарему!
Невже забуто промінь твій?
Чи про Марію та Зарему
Всю повість виткано із мрій?

І, може, тільки сну тремтіння,
Уяви пристрасної пал —
Скороминущі ті видіння,
Душі неясний ідеал?